

[Adam Møller.]

tilknytning til besættelsestiden — alligevel ikke har kunnet finde frem til, at der måske var grund til at fremsætte og gennemføre et sådant forslag. Alt, hvad disse 74 medlemmer repræsenterer af talmæssig styrke, af politisk erfaring og af åndelig kraft og initiativ, resulterede ikke i produktion af et forslag som det foreliggende. De 74 må nøjes med at give tilslutning til det kommunistiske medlem. Ja, livet er altså omskifteligt.

Nu kan det jo ikke, skulle man da tro, være kommet bag på de to partier. Det er jo et 25 års jubilæum, der er tale om; vi har altså haft 25 år til at forberede os på denne situation, og vi har, som jeg nævnte det før, allerede i indeværende samling tidligere beskæftiget os med det forslag, som socialministeren fremsatte bl. a. i samme anledning, men da var der ingen af de to partier, der fandt på, at man måske kunne gøre det på den nu foreslåede måde. Jeg må sige, at det er ikke kommet bag på mit parti, og det er, som det viser sig med det regeringsforslag, der allerede er gennemført, heller ikke kommet bag på regeringen.

Jeg kan sige, at vi kan ikke medvirke til dette forslags gennemførelse, fordi forslaget bestemt ikke vil betyde nogen varig løsning af de spørgsmål, der endnu måtte restere vedrørende erstatning til besættelsestidens ofre. Som bekendt har socialministeren tilkendegivet, at ministeren vil se med velvilje på de undersøgelser, som foreningen Frihedskampens Veteraner har iværksat af hele problematikken omkring en retfærdig ydelse af disse erstatninger, og vi finder det langt mere rimeligt at tage disse undersøgelser som udgangspunkt for eventuelle erstatningsændringer, end det ville være at gennemføre det kommunistiske forslag.

Må jeg tilføje, at forslagsstilleren regner med, at der, hvis forslaget blev gennemført, ville tilgå besættelsestidens ofre ca. 2 mill. kr., men at de foranstaltninger, som regeringen og også mit parti går ind for til at afhjælpe eventuelle skævheder ved erstatningslovens administration, andrager 500.000 kr. årligt i en 10-årig periode, altså i alt 5 mill. kr., og dermed er en langt større hjælp end den, der er tale om i det foreliggende forslag.

Det konservative folkeparti må derfor, også af disse saglige grunde, afvise forslaget.

Per Federspiel: Jeg blev oprigtig talt rørt, da jeg hørte hr. Albertsens tilslutning til dette forslag. Vi stod jo over for en art vækkelse, efter at vi nu har set socialdemokratiske regeringer i 14 år vende det ene døve øre efter det andet til de krav, der virkelig på sagligt grundlag blev rejst om forbedring af loven om erstatning til besættelsestidens ofre; der skete kun den ene lille ting, at efter at lægerne havde konstateret, at de oprindelige frister var for korte, forlængede man disse frister, men i øvrigt skete der intet.

I løbet af det sidste år er der sket meget væsentlige forbedringer i erstatningsloven. De var påbegyndt i fjor, men arbejdet var ikke færdigt, og mange havde vel håbet, at dette kunne falde sammen med, at man markerede 25 års dagen for besættelsens ophør, selv om de to ting jo ikke havde så forfærdelig meget med hinanden at gøre; det er en retfærdighed, som ikke har noget at gøre med et jubilæum.

Nu vil man altså fra fru Hanne Reintofts side — og jeg må sige, at jeg kan ikke helt være enig med hr. Adam Møller i, at det drejer sig om en blind høne, der finder et korn; jeg tror, det drejer sig om en ganske overordentlig vågen kylling, der løber efter, hvor der er noget at finde — rejse sagen som noget i retning af en jubilæumsbonus. Det er noget, man giver i firmaer, der holder jubilæer, men det hører ikke med i en anstændig lovgivning, som skal prøve at give kompensation til dem, der har lidt skade under krigen.

Jeg kan helt tilslutte mig de bemærkninger, der er nedfældet i betænkningen om, at der nu gøres et alvorligt arbejde for at gå videre med at undersøge, om der stadig er skævheder i lovgivningen. Det skal sikkert vise sig. Det er jo et nyt felt, hvor 25 år ikke er så forfærdelig lang tid til at gøre erfaringerne, idet virkningerne af koncentrationslejrophold ofte først viser sig efter mange års forløb og måske endda ikke i alle tilfælde har vist sig. Det er dette arbejde, der skal gøres, og ikke et paradenummer med at udstede en jubilæumsbonus i anledning af 25-året for befrielsen.

Derfor er vi ikke fra mit partis side i stand til at tage dette forslag alvorligt; vi må afvise det. Jeg kan altså ikke tilbageholde en vis forundring over, at man